
De Pájaros y linternas mágicas

Crítica Teatro

POUFFF

*****

IX Festival de Teatro con Titeres, Objetos y Visual. Teatro Cánovas. Fecha: 21 de mayo. **Compañía:** Lichtbende. **Dirección artística, creación y manipulación:** Marie Raemakers y Rob Logister. **Música:** Axel Schappert y Alex Simu. **Aforo:** Unas 150 personas.

Pablo Bujalance

Cuando hablar de saturación audiovisual significa incurrir en la Prehistoria, que el asombro depende más aún de la miniatura frente a la magnitud es ya una evidencia propia del axioma. Marie Raemakers definió ayer en el Teatro Cánovas a su compañía como “un grupo de microtitiriteros”, y ciertamente sus figuras se mueven y actúan en cuestión de milímetros. Es ahí, en esa filigrana ampliada en el telón por obra y gracia de la luz, verdadera protagonista de la historia, donde el niño que uno todavía lleva por ahí dentro (resiste, sorpresa, a estas alturas) se reencuentra con la caja de zapatos que fue, una vez, su mayor juguete. *Poufff* cuenta la vida de un pajarito que se hace pajarraco y mientras tanto se encuentra con gatos refunfuñones, músicos briosos, nubes sormentosas y la horma de su zapato. Se trata de un cuento sin palabras, narrado en viñetas hechas de aire y color, en las que el gesto forma parte de la ilusión.

En *Poufff* se da, como corresponde al teatro inspirado en el fenómeno del reciclaje, un profundo diálogo de las artes escénicas con algunas expresiones hermanas. Conviven aquí lo dramático con las artes plásticas, no en virtud de una orientación contemplativa sino en la medida en que el proceso (siempre a la vista del espectador) termina formando parte del resultado. También cobra un protagonismo esencial la música, siempre divertida y espontánea, doméstica y caprichosa, ubicada en los diálogos y pasajes allí donde en cada cabeza late la existencia de un texto nunca dicho. Pero donde más lazos establece *Poufff* es, como advirtió la misma Raemakers en su ilustrativo prólogo, en el cine: hay cierta evocación del asombro (de nuevo) de aquellas gentes tardodecimonónicas ante la maravilla del cinematógrafo, y una muy ponderosa deuda con la magia en movimiento de Georges Méliès, que también empleó antiquísimas linternas mágicas para sus delirios de alienígenas y sirenas. Bendita imaginación inocente, despierta y libre.

Van vogels en toverlantaarns

Theaterrecensie

POUFFF

*****

IX Theaterfestival met Poppen, Objecten en Beeld. Teatro Cánovas. Datum: 21 mei. **Gezelschap:** Lichtbende. **Artistieke leiding, ontwerp en manipulatie:** Marie Raemakers en Rob Logister. **Muziek:** Axel Schappert en Alex Simu. **Bezoekers:** ongeveer 150 personen.

Pablo Bujalance

Als we het hebben over de oorspronkelijke betekenis van audiovisuele verzadiging, waarbij verwondering nog het meest afhangt van het kleine tegenover het grote, is het axioma al bewezen. Marie Raemakers definieerde haar gezelschap gisteren in het Teatro Cánovas als “een groep van micropoppenspelers”, en zeker, het bewegen en handelen van hun figuurtjes is een kwestie van millimeters. Het is daar, in het filigraan dat met licht uitvergroot op het doek verschijnt, dat de ware protagonist van het verhaal, het kind in jezelf dat wonderlijk genoeg blijft bestaan, de ‘schoenendoos’ terugvindt die ooit zijn favoriete speelgoed was. *Poufff* vertelt over het leven van een vogeltje dat opgroeit tot vogel en gaandeweg knorrige katten, vurige muzikanten, stormachtige wolken en zijn soortgenoot ontmoet. Het is een verhaal zonder woorden, verteld in beelden van lucht en kleur, waarin gebaren deel uitmaakt van de illusie.

Zoals te verwachten is van een voorstelling die zijn inspiratie ontleent aan het fenomeen recycling, is er in *Poufff* sprake van een diepe dialoog tussen de podiumkunsten en enkele aan haar verwante uitdrukkingsvormen. Hier bestaat dramatiek naast beeldende kunst, niet vanuit van een beschouwelijke oriëntatie maar in dienst van het proces dat (altijd in het zicht van de toeschouwer) deel uitmaakt van het resultaat. Daarnaast speelt de muziek, altijd spontaan en vrolijk, aangenaam en grillig, een essentiële rol in de dialogen en passages die in ieders verbeelding als onuitgesproken tekst tot leven komt.

Maar zoals Raemakers tijdens haar illustratieve introductie zegt, is film de kunstvorm waarmee *Poufff* de meeste raakvlakken heeft. Er is een zekere evocatie van (opnieuw) het gevoel van verwondering dat het laat-negentiende-eeuwse publiek had voor het wonder van de cinematograaf, met veel dank aan de magisch bewegende beelden van Georges Méliès, die ook oude toverlantaarns gebruikte voor zijn hallucinaties van buitenaardse wezens en zeemeerminnen. Een zalige verbeelding, onbevangen, levendig en vrij.
